

[Johs. Christiansen.]

overvejelse i det udvalg, jeg går ud fra vil blive nedsat.

Så vil jeg gerne have lov til at sige et par enkelte ord i forbindelse med geodætisk institut. Sagen henhører formelt under lov af 27. maj 1950, men da det er et rent personelproblem, jeg tænker på, fremdrager jeg det her.

Da loven om geodætisk institut var til behandling og afgørelse i 1927—28, blev den beslutning truffet, at 8 officerer indtil videre skulle kunne få ansættelse ved instituttet. Begrundelsen herfor var dengang, at der på det tidspunkt var mangel på fuldt uddannede civile geodæter. Denne mangel er forlængst afhjulpet, men desuagtet er stadig ansat 8 officerer derude. Dels under hensyn til, at der er mangel på befalingsmænd ved geledderne, dels også fordi avancementsforholdene for de civile geodæter på instituttet er utilfredsstillende, idet officererne beklæder en række ledende stillinger, skal jeg henstille til ministeren, at han snarest belejligt ser på denne sag og søger en mere rimelig ordning gennemført. Som sagt — officerernes tilstedeværelse derude er ikke mere nødvendig, og da der er brug for dem andetsteds, vil det virke lidt urimeligt, synes jeg, ikke at få truffet en mere rationel ordning.

Det er mig ikke muligt at se nogen grundelse for, at ministeren ikke forlængst har truffet foranstaltninger til, at hærens bygningstjeneste organiseres på et rimeligt og rationelt grundlag. Da 5 mands udvalget forhandlede om forsvarets centralstyrelse m. v., var man, såvidt jeg erindrer, fra alle sider enig om, at også bygningstjenesten skulle reorganiseres. Senere afgav den såkaldte Koføedkommission desuden en betænkning, som i høj grad støttede bestræbelserne for kun at ansætte civile, vel kvalificerede arkitekter, civilingeniører, bygningskonduktører o. s. v. i bygningstjenesten. Herfor talte endelig også den omstændighed, at søværnets bygningsvæsen i en årrække og til fuld tilfredshed var organiseret — og er organiseret — på basis af kun civile tjenestemænd.

Hvad er det da, der er galt i den nuværende ordning? Det er, for at sige det klart og tydeligt, at de officerer, der gør tjeneste på dette felt, ikke får den fornødne uddannelse til, at de på fuldt forsvarlig måde kan have ledelsen af de større og mindre bygningstekniske foretagender, som ikke mindst under det meget omfattende og krævende byggeprograms gennemførelse nu stiller vidtgående krav til disse ledeseres kunnen og kvalifikationer overhovedet.

Når man under store ofre fra befolkningens side vedtager et militært byggeprogram på op imod 100 mill. kr., står der her så store interesser på spil, at man ikke kan være for påpasselig med hensyn til spørgsmålet om, hvem man betror de ledende poster indenfor disse mægtige foretagender. Nymindgabaffæren er stadig ikke gjort endeligt op — er det forresten ikke ganske ubegribeligt længe, denne sag står på? Så længe fuld opklaring ikke foreligger, skal jeg naturligvis vel vogte mig for at drage slutninger af denne affære, men så meget tør jeg dog vist sige, at også den råber sit varsko til ministeren om at få forsvarets bygnings-tjeneste organiseret snarest muligt og på et fuldt forsvarligt grundlag. Iøvrigt henviser jeg til de krav, vi i så henseende har opstillet i vor mindretalsbetænkning.

Til slut vil jeg gerne, hvad personelordningen som helhed angår, sige, at paragrafferne er eet, noget andet den ånd, som råder indenfor det personel, der skal udfylde rammerne. Det er mit indtryk, mit bestemte indtryk, at der findes en række militære tjenestemænd, som i alt søger at få det bedst mulige ud af det job, de er gået ind til. Det gælder varetagelsen af deres pligter i almindelighed, som det gælder forholdet overfor deres undergivne. Men der er jo unægtelig også undtagelser. Jeg vil håbe, at med den nye personellovs vedtagelse vil sådanne undtagelser blive de færrest mulige i den kommende tid.

Det hedder i lovforslaget, at forsvarets personel består af befalingsmænd og menige. Om disse sidste siges der dog ikke meget i forslaget. Jeg tror imidlertid, vi må tænke lidt på dem også. Forholdet er jo det, at tilstræber man virkelig for alvor, at de unge, som indkaldes til militærtjeneste, ikke skal føle byrden af værnepligten altfor tyngende, så må man også i praksis vise dem rimelige hensyn. Det mener jeg ikke man gør ved den lønning, man giver dem. Lønningen står efter min opfattelse ikke i noget rimeligt forhold til det prisniveau, vi efterhånden er kommet op på. Man må jo ikke glemme, at der er en lang række småfornødenheder, som de indkaldte bør kunne skaffe sig. Det kan de ikke uden at skulle bruge af deres egne opsparede midler eller ved at få hjælp hjemmefra. Jeg henstiller derfor til ministeren, at der snarest gøres skridt til at få dette forhold bragt i noget nærmere berøring med det, som man måske kunne kalde ret og rimelighed i forholdet overfor de unge værnepligtige.